

Uchwała z dnia 7 maja 2008 r.

II UZP 2/08

Przewodniczący SSN Roman Kuczyński, Sędziowie SN: Jerzy Kwaśniewski, Małgorzata Wrębiakowska-Marzec (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 maja 2008 r. sprawy z wniosku Piotra S. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddziałowi w S. o wysokość świadczenia, na skutek zagadnienia prawnego przekazanego postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 19 grudnia 2007 r. [...]

„Czy świadczenie rentowe, do którego prawo ustalono mocą wyroku sądowego, a które wypłacono po uprawomocnieniu się tegoż orzeczenia, winno być rozliczane w trybie art. 104 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 ze zm.) przy uwzględnieniu przychodu w latach za jakie zostało przyznane, czy z roku jego (świadczenia rentowego) wypłaty ?”

p o d j ą ł uchwałę:

Świadczenie rentowe, do którego prawo zostało ustalone wyrokiem sądu i wypłacone po uprawomocnieniu się tego orzeczenia podlega zmniejszeniu z tytułu osiągnięcia przychodu, o którym stanowi art. 104 ust. 8 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 ze zm.) za okres następujący po ustaleniu prawa do tego świadczenia.

U z a s a d n i e

Przedstawione do rozstrzygnięcia Sądowi Najwyższemu zagadnienie prawne wyłoniło się na tle następującego stanu faktycznego. Decyzjami z dnia 27 lutego 2006 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych-Oddział w S. dokonał rozliczenia renty należnej Piotrowi S. za 2003 r. oraz za okres od 1 stycznia 2004 r. do 11 listopada 2004

r. W odwołaniu od powyższych decyzji wnioskodawca kwestionował zasadność zastosowania przez organ rentowy art. 104 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w odniesieniu do świadczenia rentowego za lata 2003-2004, do którego prawo zostało ustalone mocą wyroku sądowego, a które zostało wypłacone w roku 2006, gdyż - jego zdaniem - decydujące znaczenie ma chwila osiągnięcia przychodu, to jest równoczesne otrzymywanie renty i innych przychodów z tytułu działalności podlegającej obowiązkowi ubezpieczenia społecznego.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Słupsku wyrokiem z dnia 18 października 2006 r. zmienił zaskarżone decyzje w ten sposób, że uznał, iż przychód osiągnięty przez wnioskodawcę w latach 2003-2004 nie powoduje zmniejszenia należnej mu za ten okres renty ze względu na przekroczenie kwot granicznych. Sąd pierwszej instancji ustalił, że wyrokiem Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 8 lipca 2004 r. przyznano wnioskodawcy prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 1 grudnia 2002 r. do 3 lutego 2004 r. oraz prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od 4 lutego 2004 r. na okres 3 lat, a apelacja organu rentowego od powyższego wyroku została oddalona wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 25 października 2005 r. Wyrok przyznający wnioskodawcy świadczenie rentowe został wykonany przez organ rentowy decyzją z dnia 21 lutego 2006 r. Wnioskodawca w latach 2003-2004 pozostawał w stosunku pracy. Przychód uzyskany przez niego z tego tytułu w wyniósł w 2003 r. - 20.094,46 zł oraz w 2004 r. - 16.547,41 zł. Spowodowało to przekroczenie kwot granicznych ustalonych dla tych lat odpowiednio na kwotę 18.295,40 zł i 16.371,71 zł, a w konsekwencji - zmniejszenie świadczeń rentowych odpowiednio o kwoty 553,01 zł i 175,70 zł.

Sąd Okręgowy wskazał, że stosownie do treści art. 104 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 ze zm., zwanej dalej ustawą o emeryturach i rentach lub ustawą emerytalną), prawo do emerytury lub renty ulega zawieszeniu lub świadczenia te ulegają zmniejszeniu, na zasadach określonych w ust. 3-8 w razie osiągnięcia przychodu z tytułu działalności podlegającej obowiązkowi ubezpieczenia społecznego, o której mowa w ust. 2 oraz z tytułu służby wymienionej w art. 6 ust. 1 pkt. 4 i 6. Stosownie do ust. 2 wskazanego artykułu, za działalność podlegającą obowiązkowi ubezpieczenia społecznego, o której mowa w ust. 1 uważa się zatrudnienie, służbę lub inną pracę zarobkową albo prowadzenie pozarolniczej działalności, z uwzględnieniem ust. 3. Zgodnie z art. 104 ust. 8 ustawy, w razie osią-

gania przychodu w kwocie przekraczającej 70% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia za kwartał kalendarzowy, ostatnio ogłoszonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, nie wyższe jednak niż 130% tej kwoty, świadczenie ulega zmniejszeniu o kwotę przekroczenia, nie większą jednak niż określone w tym przepisie oraz w ust. 9 art. 104 limity maksymalnych zmniejszeń. W ocenie Sądu pierwszej instancji, wykładnia językowa art. 104 ust. 1 ustawy emerytalnej wskazuje, że przesłanką zawieszenia lub zmniejszenia świadczenia jest równoczesne osiągnięcie przychodu z tytułu renty oraz z tytułu działalności podlegającej obowiązkowi ubezpieczenia społecznego. Decydujące znaczenie ma zatem chwila osiągnięcia przychodu, a nie okres za jaki przychód jest należny. Sąd Okręgowy podniósł, że ustawa emerytalna nie precyzuje pojęcia przychodu. Regulacje w tym zakresie zostały zawarte w ustawie z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2000 r. Nr 14, poz. 176 ze zm.). Zgodnie z art. 10 pkt 1 tej ustawy, renta jest źródłem przychodu. Z kolei w myśl art. 11 ust. 1 przychodami są, z zastrzeżeniem art. 14-16, art. 17 ust. 1 pkt 6 i 9, art. 19 i art. 20 ust. 3, otrzymane lub pozostawione do dyspozycji podatnika w roku kalendarzowym pieniądze i wartości pieniężne oraz wartości otrzymanych świadczeń w naturze i innych nieodpłatnych świadczeń. Skoro wnioskodawca nie uzyskał w latach 2003-2004 przychodu z tytułu należnej mu renty, gdyż świadczenia za ten okres zostały mu wypłacone dopiero w 2006 r., to nie mogą one ulegać zmniejszeniu z tytułu przekroczenia kwoty granicznej ustalonej dla tych lat.

Rozpoznając apelację organu rentowego od powyższego wyroku, Sąd Apelacyjny powziął wątpliwość co do trafności dokonanej przez Sąd pierwszej instancji interpretacji art. 104 ustawy o emeryturach i rentach. Sąd drugiej instancji wskazał, że zgodnie z art. 103 tej ustawy, prawo do emerytur i rent ulega zawieszeniu lub świadczenia te ulegają zmniejszeniu na zasadach określonych w art. 104-106. Warunkiem zawieszenia lub zmniejszenia świadczeń emerytalnych i rentowych na podstawie art. 104 jest osiągnięcie przychodu z tytułu działalności podlegającej obowiązkowi ubezpieczenia społecznego, między innymi z tytułu zatrudnienia, to jest wykonywania pracy w ramach stosunku pracy (art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, jednolity tekst: Dz.U. z 2007 r. Nr 11, poz. 74 ze zm., zwanej dalej ustawą systemową). Definicję przychodu zawiera art. 4 pkt 9 ustawy systemowej, zgodnie z którym za przychód uważa się przychody w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych z tytułu:

zatrudnienia w ramach stosunku pracy, pracy nakładczej, służby, wykonywania mandatu posła lub senatora, wykonywania pracy w czasie odbywania kary pozbawienia wolności lub tymczasowego aresztowania, pobierania zasiłku dla bezrobotnych, świadczenia integracyjnego i stypendium wypłacanych bezrobotnym oraz stypendium sportowego, a także z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności oraz umowy agencyjnej lub umowy zlecenia, jak również z tytułu współpracy przy tej działalności lub współpracy przy wykonywaniu umowy. Wydaje się więc oczywiste, że przychodem wnioskodawcy w latach 2003-2004 było jego wynagrodzenie za pracę osiągnięte z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę. Prawo ubezpieczonego do renty z tytułu niezdolności do pracy za okres od 1 grudnia 2002 r. zostało ustalone wyrokami sądowymi z 8 lipca 2004 r. i 25 października 2005 r., a zatem renta należna za rok 2003 i 2004 - mimo że faktycznie wypłacona w 2006 r. - winna podlegać rozliczeniu według zasad wynikających z art. 104 ustawy emerytalnej oraz skonkretyzowanych w obowiązującym nadal poprzez art. 194 tej ustawy rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 22 lipca 1992 r. w sprawie szczegółowych zasad zawieszania lub zmniejszania emerytury i renty (Dz.U. Nr 58 poz. 290 ze zm.). Za takim rozwiązaniem przemawia przepis § 1 ust. 3 i § 6 ust. 1 tego rozporządzenia, stanowiące, że ustalenie czy dochód (obecnie przychód) emeryta lub rencisty uzasadnia wypłatę świadczeń w pełnej wysokości, ich zmniejszenie lub zawieszenie następuje po upływie roku kalendarzowego, w którym ten dochód (aktualnie przychód) został faktycznie osiągnięty.

W konsekwencji Sąd Apelacyjny stanął na stanowisku, że nie jest trafna dokonana przez Sąd pierwszej instancji interpretacja art. 104 ustawy emerytalnej, eksponująca językową wykładnię ust. 1 tego artykułu, zgodnie z którą przesłanką zawieszenia lub zmniejszenia świadczenia winno być równoczesne osiągnięcie przychodu z tytułu działalności podlegającej obowiązkowi ubezpieczenia społecznego i renty.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że przedstawione do rozstrzygnięcia zagadnienie prawne zostało niewłaściwie sformułowane. Jego treść sugeruje bowiem, że wątpliwości Sądu Apelacyjnego odnoszą się do kwestii, czy rozliczenia świadczenia rentowego, do którego prawo zostało ustalone wyrokiem sądu i wypłaconego za okres wsteczny, dokonuje się z uwzględnieniem przychodu osiągniętego

w tym wstecznym okresie, czy też przychodu osiąganego w roku, w którym nastąpiła wypłata świadczenia za okres wsteczny. Na tak postawione pytanie odpowiedź jest oczywista, gdyż rozliczenie świadczenia rentowego następuje za dany rok kalendarzowy, a zatem może nastąpić wyłącznie przy uwzględnieniu przychodu osiąganego tylko w tym roku kalendarzowym. Tylko bowiem w tym (danym) roku kalendarzowym wyłączone jest uzyskiwanie przychodu z działalności podlegającej obowiązkowi ubezpieczenia społecznego w wysokości przekraczającej limity określone w art. 104 ust. 7 i 8 ustawy o emeryturach i rentach. Wynika to wprost chociażby z art. 104 ust. 10 pkt 2 tej ustawy, nakładającego na Prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych obowiązek ogłaszania w Dzienniku Urzędowym RP „Monitor Polski” kwot granicznych przychodu dla mijającego roku kalendarzowego oraz § 1 ust. 3 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 22 lipca 1992 r. w sprawie szczegółowych zasad zawieszania lub zmniejszania emerytury i renty, zgodnie z którym za przychód osiągnięty uważa się przychód uzyskany przez emeryta lub rencistę w danym roku kalendarzowym.

Z uzasadnienia przedstawionego zagadnienia wynika jednakże, że wątpliwości Sądu drugiej instancji dotyczą zupełnie innej kwestii, a mianowicie, czy wypłacane za okres wsteczny świadczenie rentowe, do którego prawo zostało ustalone wyrokiem sądu, podlega rozliczeniu z uwzględnieniem przychodu osiągniętego w tym wstecznym okresie, czy też rozliczenia świadczenia rentowego można dokonywać tylko „na bieżąco”, a więc za okres, w którym świadczenie to było wypłacane a rencista osiągał w tym czasie przychody z tytułu działalności podlegającej obowiązkowi ubezpieczenia społecznego.

Stosownie do art. 104 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach prawo do emerytury lub renty ulega zawieszeniu lub świadczenia te ulegają zmniejszeniu w razie osiągnięcia przychodu z tytułu działalności podlegającej obowiązkowi ubezpieczenia społecznego, za którą uważa się zatrudnienie, służbę lub inną pracę zarobkową albo prowadzenie pozarolniczej działalności, oraz z tytułu służby wymienionej w art. 6 ust. 1 pkt 4 i 6 tej ustawy. Rację ma Sąd Apelacyjny, stwierdzając, że przepis art. 104 ust. 1 ustawy odnosi się wyraźnie do przychodu z tytułu działalności podlegającej obowiązkowi ubezpieczenia społecznego w rozumieniu ust. 2 tego artykułu oraz do przychodu z tytułu czynnej służby wojskowej (art. 6 ust. 1 pkt 4) i służb wymienionych w art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy, a nie do przychodu z tytułu renty w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych. Nie jest to jednak argu-

ment mogący przesądzać o możliwości rozliczenia świadczenia rentowego, do którego prawo zostało ustalone wyrokiem sądu i które wypłacone zostało za okres wsteczny, niejednokrotnie znacznie (jak w niniejszej sprawie) poprzedzający datę ustalenia tego prawa i wypłaty świadczenia.

Dla rozstrzygnięcia rozważanej kwestii w pierwszym rzędzie znaczenie ma określenie zakresu przedmiotowego i podmiotowego art. 104 ustawy emerytalnej. Przepis ten stanowi w ust. 1, że „prawo do emerytury lub renty ulega zawieszeniu lub świadczenia te ulegają zmniejszeniu”. Stosownie do art. 100 ust. 1 ustawy prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich wymaganych warunków, natomiast w myśl jej art. 129 ust. 1 świadczenia wypłaca się poczynając od miesiąca powstania do nich prawa, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. O ile zatem art. 100 ust. 1 odnosi się do nabycia prawa do świadczenia, o tyle art. 129 ust. 1 dotyczy prawa do jego realizacji, samo bowiem abstrakcyjne spełnienie się przesłanek warunkujących prawo do świadczenia nie stanowi podstawy do jego wypłaty. Uwzględniając zakres rozpoznawanego zagadnienia należy stwierdzić, że prawo do wypłaty (realizacji) renty powstaje dopiero w wyniku ustalenia prawa do tego świadczenia, rozumianego - stosownie do art. 100 ust. 1 ustawy - jako spełnienie warunków do jego nabycia. Nie budzi wątpliwości, że w przepisie art. 104 ust. 1 ustawy chodzi o zawieszenie prawa do wypłaty renty lub jej zmniejszenie, gdyż zawieszenie prawa do realizacji świadczenia lub jego zmniejszenie może dotyczyć tylko świadczenia, do którego prawo zostało ustalone, przy czym ustalenie to następuje w decyzji organu rentowego bądź w orzeczeniu organu odwoławczego jakim jest wyrok sądu. Pozostaje to w ścisłym związku z zakresem podmiotowym art. 104 ustawy emerytalnej oraz przepisów rozporządzenia w sprawie szczegółowych zasad zawieszania lub zmniejszania emerytury i renty. Przepisy te jednoznacznie odnoszą się do emerytów i rencistów. Stosownie do art. 4 pkt 1 i 11 ustawy o emeryturach i rentach za emeryta i rencistę uważa się nie osobę, która nabyła prawo do tych świadczeń po spełnieniu przewidzianych przez przepisy warunków, ale osobę mającą ustalone prawo do emerytury lub renty. Dopóki prawo to nie zostanie ustalone w decyzji organu rentowego lub orzeczeniu organu odwoławczego, dopóty ubezpieczony nie posiada statusu emeryta lub rencisty (choćby spełniał warunki wymagane do nabycia prawa do świadczenia) i nie jest uprawniony do jego pobierania, chociażby warunki do realizacji (wypłaty) świadczenia zostały spełnione wcześniej. Już tylko wykładnia językowa za-

równy art. 104 ustawy emerytalnej jak i przepisów powołanego wyżej rozporządzenia prowadzi do wniosku, że mowa jest w nich o zmniejszaniu świadczeń rentowych wypłacanych w okresie, w którym rencista osiąga jednocześnie przychód z tytułu działalności podlegającej obowiązkowi ubezpieczenia społecznego. Po pierwsze - art. 104 ust. 1, 7 i 8 ustawy oraz § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia stanowią o przychodzie „osiąganym”, a nie „osiągniętym”, po drugie - przepisy rozporządzenia posługują się pojęciem przychodu „osiągniętego” tylko w zakresie nałożonego na rencistę, pracodawcę i urząd skarbowy obowiązku zawiadomienia organu rentowego o łącznej kwocie przychodu „osiągniętego w ubiegłym roku kalendarzowym” (§ 5), ustalenia łącznej kwoty przychodu „osiągniętego w okresie ubiegłego roku kalendarzowego” (§ 7) oraz ustalenia, czy łączna kwota przychodu „osiągniętego w okresie ubiegłego roku kalendarzowego” przekroczyła kwoty graniczne przychodu (§ 8). W ocenie Sądu drugiej instancji, o możliwości rozliczenia świadczenia rentowego ustalonego wyrokiem sądu i wypłaconego za okres wsteczny świadczy brzmienie § 1 ust. 3 i § 6 ust. 1 rozporządzenia. Zgodnie z pierwszym ze wskazanych przepisów, po zastąpieniu zawartego w nim określenia „dochodu osiągniętego” (za który uważało się „faktyczny dochód” uzyskany przez rencistę w danym roku kalendarzowym, z zastrzeżeniem ust. 5) pojęciem „przychodu” (jakim posługują się przepisy ustawy emerytalnej), za przychód osiągnięty uważa się przychód uzyskany przez emeryta w danym roku kalendarzowym. Z przepisu tego wynika więc tylko tyle, że za przychód, o którym mowa w § 5, 7 i 8 rozporządzenia, uważa się przychód uzyskany przez rencistę w tym roku kalendarzowym, za który następuje rozliczenie, z zastrzeżeniem możliwości uznania za przychód wypłacony z tytułu pracy, służby lub działalności wykonywanej w okresie, w którym wypłata świadczeń była zawieszona, przychodu uzyskanego w tym okresie, jeżeli jest to dla emeryta lub rencisty korzystniejsze. Z kolei zgodnie z § 6 ust. 1 rozporządzenia, ustalenie, czy przychód emeryta lub rencisty uzasadniał wypłatę świadczeń w pełnej wysokości, ich zmniejszenie lub zawieszenie, następuje po upływie roku kalendarzowego na podstawie zawiadomienia zakładu pracy (pracodawcy) i emeryta lub rencisty, o których mowa w § 5. Zawiadomienie zakładu pracy i zawiadomienie emeryta lub rencisty, o których to zawiadomieniach stanowi § 5 rozporządzenia, to zawiadomienie o łącznej kwocie dochodu osiągniętego przez emeryta lub rencistę w ubiegłym roku kalendarzowym. W żadnym razie z powołanych przepisów nie da się więc wyprowadzić zaprezentowanego przez Sąd Apelacyjny wniosku, że ustalenie, czy przychód emeryta lub rencisty uzasadniał wypłatę świad-

czeń w pełnej wysokości, ich zmniejszenie lub zawieszenie, może w każdym przypadku nastąpić po upływie roku kalendarzowego, w którym ten przychód został faktycznie osiągnięty, bez względu na to, kiedy zostało ustalone prawo do świadczenia i jego wypłata.

Wykładnia art. 104 ust. 1 ustawy emerytalnej, zgodnie z którą przepis ten łączy zmniejszenie świadczenia z osiągnięciem przychodu po ustalonym przez właściwy organ dniu nabycia prawa do renty mogłaby być uznana za prawidłową jedynie w sytuacjach typowych, gdy przesłanki (warunki) nabycia prawa do renty nie budzą wątpliwości, a prawo do świadczenia zostaje ustalone w decyzji organu rentowego w terminie określonym w art. 118 ust. 1 ustawy bezpośrednio po złożeniu przez ubezpieczonego formalnego wniosku o rentę. Taka interpretacja jest jednak wysoce wątpliwa w sytuacji gdy - jak w niniejszej sprawie - prawo wnioskodawcy do renty z tytułu niezdolności do pracy zostało ustalone wyrokiem sądu, a do daty wydania decyzji wykonującej ten wyrok i wypłaty świadczenia upłynął kilkuletni okres od złożenia wniosku o świadczenie. Wniosek, że świadczenie rentowe, do którego prawo zostało ustalone orzeczeniem organu odwoławczego i wypłacone po uprawomocnieniu się tego orzeczenia za okres wsteczny, podlega zmniejszeniu z tytułu przekroczenia ustalonego limitu przychodu za okres następujący po ustaleniu prawa do tego świadczenia wynika nie tylko z wykładni gramatycznej, ale także funkcjonalnej. Treść przepisu art. 104 ustawy emerytalnej wskazuje, że ustawodawca jednoznacznie łączy prawo do wypłaty świadczenia rentowego z uzyskiwaniem przychodu z działalności podlegającej obowiązkowi ubezpieczenia społecznego do wysokości limitów określonych w ust. 7 i 8 tego artykułu. Z jednej strony oznacza to, że jednoczesne pobieranie emerytury lub renty oraz osiąganie przychodów z innych źródeł nie zostało przez ustawodawcę wyłączone, z drugiej strony od wysokości tych przychodów uzależniona została możliwość pobierania świadczenia w ogóle lub w pełnej (niezmniejszonej) wysokości. Wynika to z konstrukcji ubezpieczeń społecznych, zakładającej, że świadczenie z ubezpieczenia społecznego przysługuje tak długo, jak długo zachodzi sytuacja nim chroniona (odejście z rynku pracy w związku z wiekiem lub utratą zdolności do pracy albo utratą żywiciela). Z tych względów powrót na rynek pracy i osiąganie przychodów z innych źródeł niż świadczenie z ubezpieczenia społecznego powoduje ustanie sytuacji chronionej. Dopuszczenie możliwości łączenia prawa do wypłaty świadczenia rentowego z osiągniętym przychodem z określonych źródeł stanowi w istocie fikcję prawną, że powrót na rynek pracy nie nastąpił. Na przyjęcie tej

fikcji pozwala między innymi określenie maksymalnych kwot dopuszczalnego przychodu. W konsekwencji osoba pobierająca świadczenie rentowe podlega zasadom zawieszania prawa do świadczeń lub zmniejszania ich wysokości jeśli osiąga przychody z tytułu działalności podlegającej obowiązkowi ubezpieczenia społecznego przewyższające kwoty limitów określone w art. 104 ust. 7 i 8 ustawy emerytalnej. Prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych obciąża obowiązek ogłoszenia maksymalnych kwot przychodu, jaki może być przez rencistę osiągnięty bez konsekwencji zawieszenia prawa do renty lub zmniejszenia jej wysokości, a sposób i terminy tego ogłoszenia określone zostały w art. 104 ust. 10 pkt 1 i 2 ustawy (do 14 dnia roboczego drugiego miesiąca każdego kwartału kalendarzowego - kwoty przychodu, o których mowa w ust. 7 i 8 tego artykułu; do 14 roboczego dnia listopada - kwoty graniczne przychodu dla mijającego roku kalendarzowego). Konieczność ogłoszenia maksymalnych kwot przychodu oznacza, że jest to niezbędny element instytucji zawieszania i zmniejszania świadczeń. Chodzi o to, aby rencista mógł podjąć właściwą decyzję co do osiągania przychodów w zbiegu z prawem do renty. Inaczej rzecz ujmując, celem wskazanych uregulowań jest umożliwienie renciście dokonania wyboru, czy powróci na rynek pracy poprzez uzyskiwanie przychodów powodujących zawieszenie prawa do świadczenia, czy też będzie pobierał świadczenie rentowe w całości lub w części (po zmniejszeniu jego wysokości) w zbiegu z przychodem osiąganym z innych źródeł. Z realizacją tego prawa związany jest obowiązek zawiadomienia przez rencistę organu rentowego o prowadzeniu działalności podlegającej obowiązkowi ubezpieczenia społecznego i złożenia oświadczenia o zamiarze osiągnięcia przychodu niepowodującego zawieszenia ani zmniejszenia świadczenia, powodującego zmniejszenie świadczenia albo powodującego zawieszenie świadczenia (§ 3 rozporządzenia) oraz wynikające z wykonania tego obowiązku konsekwencje w zakresie wypłaty świadczenia, określone w § 4 rozporządzenia. Osoba nieposiadająca ustalonego prawa do renty takiego wyboru dokonywać nie musi, gdyż będąc nieuprawniona do wypłaty renty świadczenia tego nie pobiera. Odmówienie prawa do renty decyzją organu rentowego powoduje także niemożność dokonania przez ubezpieczonego takiego wyboru, skoro sporne jest samo spełnienie przez niego warunków do nabycia prawa do świadczenia.

Z powyższych względów podjęto uchwałę jak na wstępie.

=====